

A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (második tanács)

2009. március 19. *

A C-256/07. sz. ügyben,

az EK 234. cikk alapján benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgyában, amelyet a Finanzgericht Düsseldorf (Németország) a Bírósághoz 2007. május 31-én érkezett, 2007. május 16-i határozatával terjesztett elő az előtte

a **Mitsui & Co. Deutschland GmbH**

és

a **Hauptzollamt Düsseldorf**

között folyamatban lévő eljárásban,

A BÍRÓSÁG (második tanács),

tagjai: C. W. A. Timmermans tanácselnök, K. Schieman, J. Makarczyk, P. Kūris (előadó) és C. Toader bírák,

* Az eljárás nyelve: német.

főtanácsnok: J. Mazák,
hivatalvezető: C. Strömholm tanácsos,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2008. június 12-i tárgyalásra,

figyelembe véve a következők által előterjesztett észrevételeket:

- a Mitsui & Co. Deutschland GmbH képviseletében H. Nehm Rechtsanwalt,
- a német kormány képviseletében M. Lumma és C. Schulze-Bahr, meghatalmazotti minőségben,
- az Európai Közösségek Bizottsága képviseletében S. Schønberg és F. Hoffmeister, meghatalmazotti minőségben,

a főtanácsnok indítványának a 2008. október 21-i tárgyaláson történt meghallgatását követően,

meghozta a következő

Ítéletet

- ¹ Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem egyrészt a Közöségi Vámkódex létrehozásáról szóló, 1992. október 12-i 2913/92 tanácsi rendelet (HL L 302., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 2. fejezet, 4. kötet, 307. o.; a továbbiakban: Vámkódex) 29. cikke (1) bekezdésének és (3) bekezdése a) pontjának, valamint a 2913/92/EGK tanácsi rendelet végrehajtására vonatkozó rendelkezések megállapításáról szóló, a 2002. március 11-i 444/2002/EK bizottsági rendelettel módosított 1993. július 2-i 2454/93/EGK bizottsági rendelet (HL L 253., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 2. fejezet, 6. kötet, 3. o., a továbbiakban: végrehajtási rendelet) 14. cikke (2) és (3) bekezdésének értelmezésére vonatkozik. A kérelem másrészt a végrehajtási rendelet 145. cikke (2) és (3) bekezdésének érvényességére vonatkozik.
- ² E kérelmet a Finanzgericht Düsseldorf terjesztette elő a Mitsui & Co. Deutschland GmbH (a továbbiakban: Mitsui) és a Hauptzollamt Düsseldorf (a továbbiakban: Hauptzollamt) között folyamatban lévő, vámok visszatérítése iránti kérelemmel kapcsolatos jogvita keretében.

Jogi háttér

A közösségi szabályozás

3 A Vámkódex 29. cikke értelmében:

„(1) Az importált áru vámértéke az ügyleti érték, vagyis a Közösség vámterületére irányuló kivitel céljából történő eladáskor az áruért ténylegesen kifizetett vagy kifizetendő, szükség esetén a 32. és 33. cikknek megfelelően kiigazított ár, feltéve hogy:

a) a vevő számára az áru feletti rendelkezésre vagy az általa történő felhasználásra vonatkozóan nincs egyéb korlátozás, mint:

- amelyet a Közösség jogszabályai vagy hatóságai írnak elő vagy követelnek meg,
- amelyek behatárolják azt a földrajzi területet, amelyen belül az áruk viszonteladásra kerülhetnek,

vagy

- amelyek az áru értékét jelentősen nem befolyásolják;
- b) az eladás vagy az ár nem függ olyan feltételektől vagy ellenszolgáltatásoktól, amelyeknek az értéke nem határozható meg az értékelendő árut illetően;
- c) az áruknak a vevő általi későbbi viszonteladásából, átengedéséből, vagy használatából származó haszon – sem közvetlenül, sem közvetve – nem kerül vissza az eladóhoz, kivéve ha a 32. cikkkel összhangban a megfelelő kiigazítás elvégezhető; és
- d) a vevő és az eladó nincs kapcsolatban egymással, vagy ha a vevő és az eladó kapcsolatban áll egymással, az ügyleti érték a (2) bekezdés értelmében vámcélokra elfogadható.

[...]

- (3) a) A ténylegesen kifizetett vagy kifizetendő ár az importált áruért az eladónak vagy az eladó javára a vevő részéről teljesített vagy teljesítendő teljes kifizetés, és magában foglal a vevő részéről az eladónak vagy a vevő részéről valamely harmadik félnek az eladó kötelezettségének teljesítésére az importált áru eladásának feltételeként teljesített vagy teljesítendő minden kifizetést. A kifizetés nem szükségszerűen pénzáttétel formájában történik. Kifizetés hitellel vagy átruházható értékpapírral, közvetve vagy közvetlenül is lehetséges.

[...]”

- 4 A Vámkódex 67. cikke előírja:

„Eltérő rendelkezés hiányában a bejelentett árura vonatkozó vámeljárási rendelkezéseinek alkalmazásakor figyelembe veendő időpont a vámáru-nyilatkozat vámhatóság által történő elfogadásának napja.”

- 5 A Vámkódex 236. cikke kimondja:

„(1) A behozatali vagy kiviteli vámokat vissza kell fizetni, amennyiben megállapításra kerül, hogy megfizetésükkor e vámösszegek nem jogszabály szerintiiek voltak, vagy az összeget a 220. cikk (2) bekezdése ellenére vették könyvelésbe.

[...]

(2) A behozatali vagy kiviteli vámokat a megfelelő vámhivatalnál a szóban forgó vámösszegnek az adóssal való közlésétől számított 3 éven belül benyújtott kérelemre fizetik vissza vagy engedik el.

Ezt a határidőt meg kell hosszabbítani, ha az érintett személy igazolja, hogy előre nem látható körülmény vagy *vis maior* miatt akadályoztatva volt a kérelem említett határidőn belüli benyújtásában.

Ha e határidőn belül a vámhatóság maga fedezi fel, hogy az (1) bekezdés első és második albekezdésében foglalt helyzet áll fenn, saját kezdeményezésére hajtja végre a visszafizetést vagy elengedést.”

6 A 444/2002 rendelet (5) és (6) preambulumbekkezdése kimondja:

„(5) Az áru szabad forgalomba bocsátása után a vevő és az eladó által elfogadott árak bizonyos esetekben módosíthatók a termékek hibás voltát figyelembe véve.

(6) Következésképpen a hatályban lévő rendelkezéseknek kifejezetten biztosítaniuk kell a lehetőséget arra, hogy a Vámkódex 29. cikke szerinti üzleti értéknél – megfelelő biztosítékokkal és ésszerű határidők alkalmazásával – figyelembe vehessék a különleges eseteket.”

7 A 2002. március 19-én hatályba lépett 444/2002 rendelet módosította a végrehajtási rendelet 145. cikkét.

8 A módosított 145. cikk (2) és (3) bekezdése szerint:

„(2) Az áru szabad forgalomba bocsátása után az eladó a vevő javára az áru ténylegesen kifizetett vagy kifizetendő árának kiigazítását – a Vámkódex 29. cikkével összhangban – mérlegelheti a vámérték meghatározása céljából, ha a vámhatóságok számára kielégítően bizonyítható, hogy:

- a) az áru a Vámkódex 67. cikke szerint említett időpontban hibás volt;
- b) az eladó a termékek szabad forgalomba bocsátása előtt kötött adásvételi szerződésben meghatározott garanciális kötelezettség teljesítése során ilyen kiigazítást tett;
- c) a vonatkozó adásvételi szerződésben még nem vették figyelembe a termékek hibás természetét.

(3) Az áru ténylegesen kifizetett vagy kifizetendő, a (2) bekezdésnek megfelelően módosított árát kizárólag abban az esetben lehet figyelembe venni, ha az adott módosítást az áru szabad forgalomba bocsátásáról szóló nyilatkozat elfogadásának napjától számított 12 hónapon belül tették meg.”

A nemzeti szabályozás

- 9 A német polgári törvénykönyv (Bürgerliches Gesetzbuch, a továbbiakban: BGB) második könyve vonatkozik a kötelmi jogra. A törvénykönyv VIII. részének I. címe rendelkezik az adásvételi szerződésről.
- 10 Amennyiben a dolog hibás, a BGB 437. §-a a következő jogokat biztosítja a vevő számára:

„Ha a dolog hibás, és a következő rendelkezésekben foglalt feltételek fennállnak, eltérő rendelkezés hiányában a vevőnek lehetősége van:

1. a 439. §-nak megfelelően későbbi teljesítést kérni;
2. a szerződéstől elállni [...] vagy a vételár csökkentését kérni, a 441. §-nak megfelelően;
3. [...] kártérítést vagy a [...] felmerült költségek megfizetését kérni.”

- 11 Ha a vevő a 439. §. (1) bekezdése szerinti későbbi teljesítést kér, a BGB a következő jogosultságokat biztosítja számára:

„Későbbi teljesítés címén a vevő választása szerint kérheti a hiba kijavítását vagy hibátlan dologgal történő teljesítést.”

- 12 Ha a vevő a vételár csökkentését kéri, a BGB 441. §-a értelmében:

„(1) A szerződéstől való elállás helyett a vevő az eladóhoz intézett nyilatkozatban kérheti a vételár csökkentését. [...]

[...]

(3) Csökkentés esetén a vételárat olyan arányban kell leszállítani, amilyen arányban a szerződéskötés időpontjában hibátatlannak tekintett dolog értéke a dolog tényleges értékhez képest áll. Szükség esetén a csökkentés mértékét becsléssel kell megállapítani.”

Az alapeljárás és az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

- 13 A kérdést előterjesztő bíróság szerint a Mitsui új Subaru típusú gépjárműveket importál Japánból, amelyeket az Európai Unió területén kereskedők útján értékesít. A gyártó-eladó e gépjárművekre hároméves jótállást vállal műszaki és egyéb hibák jelentkezése esetére. E jótállás keretében a gyártó-eladó megtéríti a Mitsui részére azon költségeket, amelyek nála a jótállással összefüggő intézkedések következtében merültek fel, különösen azokat, amelyek az áru hibája miatt a kereskedők által hozott ilyen intézkedések során merültek fel. A Mitsui minden hónap végén bejelentette a gyártó-eladónak a nyújtott jótállással összefüggő szolgáltatásokat, és a következő hónapban jóváírásban részesült.
- 14 2003. június 13-án a Mitsui vám visszatérítése iránti kérelemmel élt az általa 2000 júliusában szabad forgalomba bocsátott gépjárművek után felmerült jótállással összefüggő szolgáltatások tekintetében.
- 15 2004. május 27-i határozatával a Hauptzollamt rendelkezett a Mitsui által a gyártó-eladónak 2002 februárjáig kiszámlázott, jótállással összefüggő szolgáltatások alapján számított összeg visszatérítéséről. Elutasította azonban a 2002 márciusa és 2003 júniusa között felmerült jótállással összefüggő szolgáltatások alapján történő visszatérítés iránti kérelmet.
- 16 A Hauptzollamt e tekintetben jelezte, hogy a végrehajtási rendelet 145. cikke (3) bekezdésének megfelelően a jótállás teljesítésével összefüggő költségeket csak akkor lehet vámértéket csökkentő tényezőként figyelembe venni, ha a behozott áru árát a szabad forgalomba bocsátástól számított 12 hónapon belül módosították. Ezt a szabályt kell alkalmazni akkor is, ha a vámkezelésre a 444/2002 rendelet 2002. március 19-i hatálybalépése előtt került sor. A 2000 júliusában szabad forgalomba bocsátott áruk vonatkozásában a 2002 februárjáig elvégzett árkorrekciók vehetők figyelembe.

17 A Mitsui panaszt nyújtott be e határozattal szemben. Azzal érvelt, hogy a végrehajtási rendelet 145. cikke nem vonatkozik az ő visszatérítés iránti kérelmére, mivel jótállás esetén nem az e rendelkezés értelmében vett utólagos ármódosításról van szó, hanem szerződéses jótállási kötelezettség összegének megállapításáról. Ráadásul e rendelkezésnek a 444/2002 rendelettel módosított változata nem alkalmazható a 2002. március 19., vagyis a 444/2002 rendelet hatálybalépése előtt importált és szabad forgalomba bocsátott árukra. A közösségi jog ugyanis általános jelleggel tiltja a közösségi jogi aktusok visszaható hatályú alkalmazását, és e tilalom pontosan az olyan anyagi jogi rendelkezésekre vonatkozik, mint amilyen a végrehajtási rendelet 145. cikkének (2) és (3) bekezdése.

18 Mivel a Finanzgericht Düsseldorfnak kételyei merültek fel a Vámkódex 29. cikkének, valamint a végrehajtási rendelet 145. cikke (2) és (3) bekezdésének értelmezésére vonatkozóan, felfüggesztette az eljárást, és előzetes döntéshozatal céljából az alábbi kérdéseket terjesztette a Bíróság elé:

- „1) Az olyan kifizetések, amelyeket a jelen ügyben szereplőhöz hasonló módon a gyártó-eladó a vevővel kötött jótállási megállapodás keretében teljesített, és amelyekkel a vevő a saját kereskedői által kiszámlázott javítási költségeket egyenlíti ki, csökkentik-e a [Vámkódex] 29. cikke (1) és (3) bekezdésének a) pontja értelmében vett, a gyártó-eladó és a vevő által megállapított ár alapján bejelentett vámértéket?
- 2) Az első kérdésben említett, a gyártó-eladó által a vevő részére a jótállási költségek megtérítése céljából teljesített kifizetések az üzleti érték kiigazításának minősülnek-e a [végrehajtási] rendelet 145. cikkének (2) bekezdése értelmében?
- 3) Az első vagy a második kérdésre adott igenlő válasz esetében alkalmazni kell-e a [végrehajtási] rendelet 145. cikkének (2) és (3) bekezdését az olyan behozatalra,

amelyre vonatkozóan a vámáru-nyilatkozatot a 444/2002 rendelet hatálybalépése előtt elfogadták?

- 4) A harmadik kérdésre adott igenlő válasz esetén érvényes-e a [végrehajtási] rendelet 145. cikkének (2) és (3) bekezdése?”

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésekről

Az első és második kérdésről

- 19 Első két kérdésével, amelyeket együttesen kell vizsgálni, a kérdést előterjesztő bíróság lényegében azt kívánja megtudni, hogy a Vámkódex 29. cikkének (1) bekezdését és (3) bekezdésének a) pontját, valamint a végrehajtási rendelet 145. cikkének (2) bekezdését úgy kell-e értelmezni, hogy amikor az áru olyan hibája miatt – amelyre az áru szabad forgalomba bocsátását követően derül fény, azonban amelyről bebizonyosodik, hogy már azt megelőzően is létezett – szerződésben meghatározott garanciális kötelezettség alapján a gyártó-eladó részéről a vevő számára utólagos visszatérítésre kerül sor, amelynek összege megfelel a vevő saját kereskedői által kiszámlázott javítási költségeknek, az ilyen visszatérítés levonható-e az említett áru üzleti értékéből, ennek következtében annak vámértékéből, amelyet a gyártó-eladó és a vevő által eredetileg megállapított ár alapján jelentettek be.

- 20 E kérdések megválaszolása érdekében mindenekelőtt emlékeztetni kell arra, hogy a Bíróság állandó ítélkezési gyakorlata szerint a vámérték megállapítására vonatkozó közösségi szabályozás méltányos, egységes és semleges rendszer létrehozására irányul, amely kizárja az önkényes és fiktív vámértékek alkalmazását (a C-11/89. sz. Unifert-ügyben 1990. június 6-án hozott ítélet [EBHT 1990., I-2275. o.] 35. pontja és a C-15/99.-

sz. Sommer-ügyben 2000. október 19-én hozott ítélet [EBHT 2000., I-8989. o.] 25. pontja). A vámértéknek tehát tükröznie kell a behozott áru valós gazdasági értékét, és tartalmaznia kell ezen áru minden gazdasági értékkel rendelkező elemét (lásd a C-306/04. sz. Compaq Computer International Corporation ügyben 2006. november 16-án hozott ítélet [EBHT 2006., I-10991. o.] 30. pontját).

- 21 Amint az a kérdést előterjesztő bíróság megállapításaiból kitűnik, a japán gyártó-eladó új gépjárműveket adott el a Mitsuinak. Az importált áru bejelentett vámértéke az alapügyben megfelelt az egyrészt a gyártó-eladó, másrészt a Mitsui által eredetileg megállapított áraknak. A gyártó-eladó hároméves jótállást vállalt az eladott új gépjárműveknél jelentkező műszaki és egyéb hibákért, ezért utólag meg kellett térítenie a Mitsuinak azokat a költségeket, amelyek a Mitsuinál harmadik személyekkel szemben az említett jótállás keretében esetlegesen felmerültek.
- 22 Ahogyan arra a főtanácsnok indítványának 21. pontjában rámutatott, ha a gépjármű behozatalát követően kiderül, hogy az a behozatalkor hibás volt, akkor a gépjármű valós gazdasági értéke alacsonyabb, mint a szabad forgalomba bocsátáskor adott nyilatkozatban megjelölt üzleti érték.
- 23 Igaz, a Vámkódex 29. cikkének (1) és (3) bekezdése nem pontosítja, hogy hogyan kell eljárni a vámérték alapjául szolgáló üzleti érték utólagos módosításakor.
- 24 Mindazonáltal a ténylegesen kifizetett vagy kifizetendő ár olyan adat, amelyet adott esetben ki kell igazítani, ha arra az önkényes vagy fiktív vámérték megállapításának elkerülése érdekében szükség van (lásd ebben az értelemben a 183/85. sz. Repenning-ügyben 1986. június 12-én hozott ítélet [EBHT 1986., 1873. o.] 16. pontját).
- 25 A Bíróság többek között már azt is kimondta, hogy abban az esetben, ha a vásárláskor hibátlan, azonban szabad forgalomba bocsátása során megsérült árut kell felbecsülni, a ténylegesen kifizetett vagy kifizetendő árat a sérülés mértékével arányosan

csökkenteni kell, mivel az áru kereskedelmi értékének előre nem látható csökkenéséről van szó (lásd a fent hivatkozott Repenning-ügyben hozott ítélet 18. pontját és a fent hivatkozott Unifert-ügyben hozott ítélet 35. pontját).

26 Ugyanígy az alapügyben is el kell ismerni, hogy rejtett hiba megállapítása esetén a ténylegesen kifizetett vagy kifizetendő árat a kereskedelmi érték csökkenésével arányosan lehet leszállítani, ha a hibáról bebizonyosodik, hogy már a szabad forgalomba bocsátást megelőzően is jelen volt, szerződésben kikötött jótállási kötelezettség alapján utólagos visszafizetésre került sor miatta, és ennek következtében a hiba az áru vámértékének utólagos csökkenéséhez vezethet.

27 Amint az a 444/2002 rendelet (5) és (6) preambulumbekkezdéséből kitűnik, a végrehajtási rendelet 145. cikkének (2) bekezdése e tekintetben magának a Vámkódexnek a 29. cikkében már szereplő megoldást pontosítja. Az említett 145. cikk (2) bekezdése rögzíti azokat a feltételeket, amelyek fennállása esetén a vámérték meghatározásakor sor kerülhet a szabad forgalomba bocsátott áruért ténylegesen kifizetett ár eladó általi, vevő javára történő módosítására. Ehhez három feltétel együttes fennállása szükséges. E feltételek akkor teljesülnek, ha bizonyítható, hogy az áru a vámhatóságoknak tett nyilatkozat elfogadásának időpontjában hibás volt, az ár kiigazítása a szabad forgalomba bocsátást megelőzően kötött adásvételi szerződésben előírt jótállási kötelezettség teljesítésének következménye, és az adásvételi szerződés megkötésekor nem vették figyelembe az áru hibás voltát.

28 Ugyanígy a ténylegesen kifizetett vagy kifizetendő ár „kiigazításának” minősül az eladó által a vevő javára jótállási megállapodás alapján teljesített kifizetés, amellyel az eladó a vevő számára a maga vásárlói által kiszámlázott javítási költségeket téríti meg, ugyanis a végrehajtási rendelet említett 145. cikkében szereplő „ár kiigazítása” kifejezés különböző eseteket takar, köztük a kifizetett vagy kifizetendő ár csökkentésének esetét is.

- 29 Ebből következően az első két kérdésre azt a választ kell adni, hogy a Vámkódex 29. cikkének (1) bekezdését és (3) bekezdésének a) pontját, valamint a végrehajtási rendelet 145. cikkének (2) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy amikor az áru olyan hibája miatt, amelyre az áru szabad forgalomba bocsátását követően derül fény, azonban amelyről bebizonyosodik, hogy már azt megelőzően is létezett, szerződésben meghatározott garanciális kötelezettség alapján a gyártó-eladó részéről a vevő számára utólagos visszatérítésre kerül sor, amelynek összege megfelel a vevő saját kereskedői által kiszámlázott javítási költségeknek, az ilyen visszatérítés levonható az említett áru üzleti értékéből, ennek következtében annak vámértékéből, amelyet a gyártó-eladó és a vevő által eredetileg megállapított ár alapján jelentettek be.

A harmadik kérdésről

- 30 Harmadik kérdésében a kérdést előterjesztő bíróság azt kérdezi a Bíróságtól, hogy a végrehajtási rendelet 145. cikkének (2) és (3) bekezdését alkalmazni kell-e az olyan behozatalra, amelyre vonatkozóan a vámáru-nyilatkozatot a vámhatóság az említett 145. cikket módosító 444/2002 rendelet 2002. március 19-i hatálybalépése előtt elfogadta.
- 31 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy a bizalomvédelem és a jogbiztonság elve a közösségi jogrend részét képezi. Ennélfogva ezen elveket a közösségi intézményeknek tiszteletben kell tartaniuk (lásd többek között a C-376/02. sz. „Goed Wonen” ügyben 2005. április 26-án hozott ítélet [EBHT 2005., I-3445. o.] 32. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).
- 32 Jóllehet a jogbiztonság elve általában nem teszi lehetővé, hogy valamely közösségi aktus időbeli hatályának kezdő időpontját az aktus közzététele előtti időpontban állapítsa meg, kivételesen ettől eltérő megoldás is lehetséges, ha azt közérdekű cél követeli meg, és ha az érdekeltek jogos bizalmát megfelelően tiszteletben tartják (lásd többek között a fent hivatkozott „Goed Wonen” ügyben hozott ítélet 33. pontját), valamint ha a szóban forgó közösségi szabályozás szövegéből, céljából és rendszertani elhelyezke-

déséből egyértelműen kiderül, hogy azt visszaható hatállyal kell alkalmazni (lásd ebben az értelemben a C-293/04. sz. Beemsterboer Coldstore Services ügyben 2006. március 9-én hozott ítélet [EBHT 2006., I-2263. o.] 21. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).

33 Márpedig sem a 444/2002 rendelet rendelkezései vagy preambulumbekendései, sem ezen aktus előkészítő munkálatai nem tartalmaznak semmiféle utalást arra nézve, hogy a végrehajtási rendelet 145. cikkét visszaható hatállyal kellene alkalmazni.

34 Éppen ellenkezőleg, a Vámkódex Bizottság (vámértékcsopot) jelentéséből (a 2001. október 26-i ülésen tett javaslatok összefoglalása, TAXUD/906.2001, EN, 3. o.) kiderül, hogy e „rendelkezés [...] nem ír elő visszaható hatályú alkalmazást, és nem is volt tervbe véve annak előírása, kivéve ha a Vámkódex Bizottság ezt kívánja”. Márpedig a Vámkódex Bizottság ezt nem kérte.

35 Mindenesetre, ahogyan az a jelen ítélet 31. és 32. pontjából kitűnik, a közösségi jogi rendelkezésnek tulajdonított ilyen hatály nem veszélyeztetheti a Közösség alapvető elveit, nevezetesen a jogbiztonság és a bizalomvédelem elveit.

36 Márpedig, noha a végrehajtási rendelet 145. cikke a jogbiztonság javítására törekszik – mivel kifejezetten rendelkezik az árváltozás figyelembevételéről arra az esetre, amikor az áru a behozatal időpontjában hibás –, e rendelkezésnek a jelen ügyben szereplőhöz hasonló esetre történő alkalmazása a német gazdasági szereplők jogos bizalmát ingatná meg, ugyanis – ahogyan arra a főtanácsnok indítványának 50. pontjában rámutatott – a német vámhatóságok az áru vámértékének meghatározása céljából a Vámkódex 236. cikkének (2) bekezdésében előírt hároméves általános határidőt alkalmazzák az üzleti értéknek az áru hibája miatt történő módosítása esetén.

37 Ebből következően meg kell állapítani, hogy a végrehajtási rendelet 145. cikkének (2) és (3) bekezdése nem alkalmazandó a 2002. március 19-e előtti helyzetekre.

38 A fentiek alapján a kérdésre azt a választ kell adni, hogy a végrehajtási rendelet 145. cikkének (2) és (3) bekezdése nem alkalmazandó az olyan behozatalra, amelyre vonatkozóan a vámáru-nyilatkozatot a vámhatóság 2002. március 19-e előtt fogadta el.

A negyedik kérdésről

39 A harmadik kérdésre adott válaszra tekintettel a negyedik kérdésre nem szükséges válaszolni.

A költségekről

40 Mivel ez az eljárás az alapeljárásban részt vevő felek számára a kérdést előterjesztő bíróság előtt folyamatban lévő eljárás egy szakaszát képezi, ez a bíróság dönt a költségekről. Az észrevételeknek a Bíróság elé terjesztésével kapcsolatban felmerült költségek, az említett felek költségeinek kivételével, nem téríthetők meg.

A fenti indokok alapján a Bíróság (második tanács) a következőképpen határozott:

- 1) A Közösségi Vámkódex létrehozásáról szóló, 1992. október 12-i 2913/92/EGK tanácsi rendelet 29. cikkének (1) bekezdését és (3) bekezdésének a) pontját, valamint a 2913/92/EGK tanácsi rendelet végrehajtására vonatkozó rendelkezések megállapításáról szóló, a 2002. március 11-i 444/2002/EK bizottsági rendelettel módosított 1993. július 2-i 2454/93/EGK bizottsági rendelet 145. cikkének (2) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy amikor az áru olyan hibája miatt, amelyre az áru szabad forgalomba bocsátását követően derül fény, azonban amelyről bebizonyosodik, hogy már azt megelőzően is létezett, szerződésben meghatározott garanciális kötelezettség alapján a gyártó-eladó részéről a vevő számára utólagos visszatérítésre kerül sor, amelynek összege megfelel a vevő saját kereskedői által kiszámlázott javítási költségeknek, az ilyen visszatérítés levonható az említett áru üzleti értékéből, ennek következtében annak vámértékéből, amelyet a gyártó-eladó és a vevő által eredetileg megállapított ár alapján jelentettek be.
- 2) A 2454/93 rendelet 145. cikkének (2) és (3) bekezdése nem alkalmazandó az olyan behozatalra, amelyre vonatkozóan a vámáru-nyilatkozatot a vámhatóság 2002. március 19-e előtt fogadta el.

Aláírások